

Krzysztof Ciuk

Pińczów - Wierciczów

Informator Archeologiczny : badania 5, 256-257

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

mur przy północno-zachodniej jego ścianie, na głębokości ca 2 m. Mur ten o szerokości ca 1,20 m zbudowany jest z dużych kamieni łączonych zaprawą obłożony od stron zewnętrznych cegłą.

Prace remontowe utrudniały i ograniczały wielkość wykopu. Mur uchwycono jedynie na odcinku o długości 2,5 m biegnący równolegle do ściany zamku. Jedynie w południowym profilu wykopu uchwycono fragment muru o podobnej konstrukcji, który łączy się z poprzednim murem pod kątem prostym i biegnie prostopadle do ściany zamku.

Materiał zabytkowy stanowiły nieliczne fragmenty ceramiki średniowiecznej i nowożytniej. Odkryty fragment muru stanowił prawdopodobnie fundament wału biegnącego wokół zamku, który został wzniesiony na początku XIV w.

Badania będą kontynuowane.

OSETNO MAŁE, pow. Góra
Stanowisko 1

patrz okres wpływów rzymskich

PIŃCZÓW-WIERCICZÓW

Zespół Badań nad Polskim Średniowieczem
Uniwersytetu Warszawskiego
i Politechniki Warszawskiej

Badania prowadził mgr Krzysztof Ciuk.
Finansował Zakład Badań Polskiego Średniowiecza UW, Trzeci sezon badań. Kościół i omentarzysko średniowieczne i nowożytne.

Badania były ostatnim etapem eksploracji fundamentów kościoła położonego na polu Św.Ducha, oddalonym około 3 km na wschód od Pińczowa, pomiędzy tzw. Wałem Pińczowskim a szosą Pińczów-Busko. Leżała tu przypuszczalnie wieś Wierciczów, której kościołem parafialnym był omawiany obiekt. Trzy wykopy, o łącznej powierzchni ok. 50 m², usytuowano w miejscach, które wydawały się być najmniej naruszone.

Wykop XIII umożliwił odsłonięcie południowo-zachodniej części fundamentu kruchty oraz kontynuację przekrojowego profilu po osi W-E kościoła.

Wykop XIV założono w północnej części prezbiterium. Odkryto fundamenty na zewnątrz i wewnątrz, północną część pozostałości ołtarza oraz przyporę dostawioną do narożnika północno-wschodniego kościoła.

Wykop XV usytuowany wewnątrz kościoła odsłonił cokół i funda-

ment południowego filara chóru i dwie kolejne posadzki /kamienną i ceramiczną/, które wyznaczają poszczególne poziomy użytkowania.

Nawarstwienia na zewnątrz i wewnątrz kościoła są w większości zakłócone przez wkopy grobowe z różnych okresów użytkowania cmentarza. Łącznie wyeksplorowano 44 pochówki, z których tylko dziesięć, złożone pod posadzką ceramiczną, nie były orientowane. Tylko w jednym przypadku stwierdzono wyposażenie zmarłego w kłódkę i składany nóż.

Nieprzemieszane nawarstwienia zachowały się na niewielkich odciśnięciach we wszystkich wykopach.

Materiał zabytkowy stanowią nieliczne fragmenty naczyń słych i porcelanowych wykonanych z białej gliny, przedmioty żelazne /2 kłódki, świder do drewna, nóż i inne/ oraz 11 monet datowanych wstępnie od XIV do XVIII wieku.

Zakończenie kompleksowego opracowania wyników trzech sezonów badań kościoła przewiduje się w pierwszej połowie przyszłego roku.

Planuje się badania na terenie wsi.

PIOTRAWIN, pow. Opole Lubelskie   patrz wczesne średniowiecze

PŁOWCE, pow. Radziejów   Katedra Archeologii Uniwersytetu
Łódzkiego

Badania prowadził mgr Andrzej Nowakowski.
Finansował Uniwersytet Łódzki. Pierwszy
sezon badań. Cmentarzysko z późnego śred-
niowiecza /1331 r. ?/.

Badania prowadzone w ramach tematu realizowanego przez Katedrę Archeologii UL, a mianowicie na poszukiwaniu pobojuwisk. W toku badań powierzchniowych na terenie pobojuwiska z 1331 w m. Płowce ustalono, że na niewielkim wzniesieniu swym "Lisia Górka", występują na powierzchni liczne fragmenty kości ludzkich wydobyte z ziemi podczas orki. Kilkadziesiąt lat temu, podczas plantowania wzniesienia wykopano tam wiele szkieletów ludzkich.

Celem poszukiwań było ustalenie, czy na wymienionym miejscu rzeczywiście znajduje się mogiła bitewna i czy nie została całkowicie zniszczona.

W toku badań udało się stwierdzić, że bezpośrednio pod warstwą czarnej ziemi, na gliniastym calcu, spoczywają w nieregularnym układzie szkielety ludzkie. W sumie odkryto ich pięć. Ze względu na niewielkie